

TOUR 2018

BIG DADDY WILSON

"BLUES IS A FEELING"

Når Big Daddy Wilson afholder koncert, er klubberne overalt efterhånden udsolgt.

Sangeren og sangskriver Big Daddy Wilson forlod North Carolina, USA i 1979, og bandt sig til US Army og blev kort tid efter sendt til Tyskland. Efter værnepligten besluttede han sig for at blive i Tyskland, hvor han for første gang kom i berøring med den vidunderlige musik "blues".

"Jeg kendte intet til blues, jeg vidste ikke, hvad det var, men jeg fik det i blodet, det kaldte på mig HØJT og TYDELIGT." Big Daddy Wilson efterkom kaldet og har siden dengang sunget blues hver nat. I de forgangne 20 år turnerede Wilson gennem hele verden. Han havde det privilegium, at have sunget i klubber, teatre, på festivaler, i radioen og på tv i mere end 15 forskellige lande.

Han og hans musikere spiller i den højeste liga og er enestående med deres blanding af akustisk præget bluesmusik.

At en sanger også spiller trommer er i sig selv en sjældenhed. Sam Lay er et sådant usædvanligt talent og Big Daddy Wilson naturligvis også. Således lykkes det for ham at give ret forskelligartede musikstykker sin helt egen umiskendelige touch og at genoplive dem på sin helt egen facon. Big Daddy Wilson siger: "Blues is a feeling, feel me." Hans fantastiske guitarist Cesare Nolli, bassisten Paolo Legramandi og trommespilleren Nik Taccori understøtter ham i dette foretagende.

Dette band med deres enestående groove lader Big Daddy Wilsons mægtige undtagelses-stemme blive til en fornøjelse. Afslutningsvis kan man sige, at alle disse punkter er parret med en utrolig stærk scenetilstedeværelse og en udstråling, som ingen kan unddrage sig.

WHAT THEY SAY ABOUT HIM

Hvilken stemme den mand har. Sikke et bluesinstrument og samtidig en fløjlsblød soul-stemme, sikke en uhyre alsidighed, der er i disse stemmebånd... Spirituelt ja, det er lige netop stikordet, der passer til Big Daddy Wilson, som muligvis er North Carolinas mægtigste stemme, der aldeles kan sammenlignes med Eric Bibbs, i udtryk, i tonefald, samt i måden at interpretere sangene på. Big Daddy Wilsons lille men fine akustik-band spinder derudad, det er et helt ud til fingerspidserne motiveret og med en næsten håndgribelig dynamik arbejdende kollektiv, som forløber som et urværk og som alligevel udstråler en intensitet, som man slet ikke kan unddrage sig.

Wilsons sange er på den ene side nært beslægtede med rødderne til blues, men er slet ikke så rå og uslebne som andre sammenlignelige kolleger, der arbejder med samme formsprog, men formidler i stedet et vist kvantum af musikalsk æstetik. Et fremragende Ingolstadt-debut af en usædvanlig sanger og kunstner.